5de. JAARGANG. CURACAO DEN 28n JANUARI 1888. N° 213

AMIGOE DI CURACAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50, voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.
UITSLUITENDE AGENTEN VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE. PARIJS.
C. LEUCHS & Co
17, BARRETT'S GROVE. LONDEN.

E Coerant aki ta sali toer Dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2.— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel, fl 0,50, cada regel mas fl. 0,07½.

ENGELAND EN HET VATICAAN.

—o—

Naar aanleiding der reis van den hertog van Norfolk naar Rome om den Paus uit naam van koningin Victoria te bedanken enz. enz., werd door den *Standard*, het officieus orgaan van het kabinet-Salisbury, onlangs een merkwaardig artikel gepubliceerd, hetwelk kan worden opgevat als eene bevestiging van het bericht, volgens hetwelk de hertog ook de opdracht had, het wederaanknoopen der betrekkingen tusschen het hof van St. James en het Vaticaan tot stand te brengen.

Het blad zegt volstrekt niet, dat hiertoe de noodige voorbereidende stappen worden gedaan, maar de bedoeling van het artikel schijnt meer te zijn: de openbare meening hieromtrent te polsen. Wanneer het Protestantsche Pruisen formeele en geregelde betrekkingen onderhoudt met het Pausschap, vraagt de *Standard*, waarom zou dan ook niet het Protestantsche Engeland hetzelfde kunnen doen? Het door den Duitschen rijkskanselier gegeven voorbeeld, gaat het blad voort, doet voorzeker alle godsdienstige bezwaren onzer Engelsche Staatslieden in het water vallen. Deze behoeven niet te vreezen, dat zij in botsing zullen komen met het Quirinaal, wanneer zij tot Leo XIII naderen; de betrekkingen toch tusschen Engeland en Italië zijn sedert eenigen tijd te innig om verkoeld te kunnen worden. Daarenboven zou het zenden van een Britschen diplomaat naar het Vaticaan en het ontvangen van een nuntius te Londen niet in het minst de beteekenis hebben van eene erkenning der tijdelijke macht; *die door geen Engelschman zou worden geduld.*

Laten wij even den *Standard* onderbreken: die laatste zinsnede is stout opgezet; wie hare juistheid ontkent, heeft gelijk. De bedoeling is dan ook duidelijk: men wil de dwepers onder de Anglicanen niet zoo plomp aangrijpen, men houdt een slag om den arm, waarmede het Quirinaal tevens zeer gevleid is. Maar bij dat alles schijnt Engeland zich gedrongen te gevoelen met de macht des Pausen rekening te houden, en het kan zien, dat ook zelfs zonder de tijdelijke macht, het Pausschap een factor is in de wereldgeschiedenis, dien men niet over het hoofd kan zien. Men kan niet met het einde beginnen; wanneer Engeland eerst in officiëele verbinding met den Paus staat, is er reeds veel gewonnen.

Welke beweegredenen het kabinet-Salisbury aanzetten om te gaan overhellen tot eene toenadering met het Vaticaan, valt gemakkelijk te gissen. De *Standard* ontveinst ze dan ook niet; hij zegt, dat Engeland millioenen Katholieke onderdanen heeft op zijn eigen grondgebied, in Schotland, in Canada, in Australië en vooral in Ierland, en dat deze zijne onderdanen het onophoudelijk verwijten geen zaakgelastigde te hebben bij hun geestelijk opperhoofd.

„Vooral in Ierland".... De Iersche quaestie vormt de kern der zaak. Het kabinet-Salisbury wil aan de veete met de Ieren door den H. Stoel een einde doen maken als koopprijs voor de herstelling der diplomatieke betrekkingen. Het denkt aan Bismarck, den Paus en de Centrumsmannen.

Dat dit artikel van den *Standard* wel eene voorbereiding der openbare meening ten doel had, blijkt uit het feit, dat alle conservatieve Engelsche bladen het bericht geven. dat er sprake is van eene herstelling der diplomatieke betrekkingen tusschen het Vaticaan en Engeland.

Het schijnt echter de bedoeling niet te wezen van het kabinet-Salisbury om hiertoe zoo grifweg over te gaan. In een artikel van jongere dagteekening zegt de *Standard* ten minste, dat, al is de wensch om een vertegenwoordiger bij den H. Stoel te accrediteeren, zeer gemakkelijk te vervullen, het ontvangen van een nuntius te Londen groote moeilijkheden oplevert. „De Iersche bisschoppen toch, zegt het blad, zouden waarschijnlijk weigeren aan een prelaat te gehoorzamen, die officiëel geaccrediteerd is bij een vijandig, *in casu* het Engelsch, gouvernement." De bedoeling is duidelijk: Engeland wil wel een nuntius, maar dan moet deze politieke pressie uitoefenen op de Iersche bissschoppen, ten gunste der Engelsche regeering.

'tIs voorzeker te betwijfelen, of de Paus hierin zal toestemmen, want aan dit geval zijn zoo oneindig veel moeilijkheden en gevaren verbonden, dat een onoordeelkundig optreden zeer betreurenswaardige gevolgen op godsdienstig gebied na zich zou kunnen sleepen. Daarenboven is het nog eene open vraag, of Z. H. voor zich zelven de Iersche politiek van het kabinet-Salisbury met alle kracht kan steunen.

Laten wij hopen, dat de wijsheid en het genie van onzen geleerden, scherpzinnigen Opperpriester, voorzeker met den bijstand van den H. Geest, alle moeilijkheden overwinnen zullen, indien de Engelschen van goeden wille zijn, en dan beleven wij wellicht groote gebeurtenissen.

Het is overigens geraden deze allergevoeligste zaak met de meeste voorzichtigheid te behandelen en zich te wachten voor berichten van ongeloovige zijde, van welken kant alle pogingen in het werk worden gesteld, vooral met scheve voorstellingen, om dezen nieuwen vooruitgang van den wereldlijken invloed der Kerk te verhinderen.

FRANKRIJKS TOEKOMST. (1)

—o—

De jongste onthullingen der Fransche en, met name, der Parijsche dagbladpers; de onwraakbare getuigenissen, door tal van personen van de meest verschillende en vaak geheel en al tegenovergestelde godsdienstige en staatkundige richting zoo vóór den rechter als vóór de commissie van enquête afgelegd; de compromitteerende brieven en geschriften van hooggeplaatste republikeinen, waaraan in de laatste weken ruchtbaarheid werd gegeven; de onwaardige houding van den Elyseeschen pseudo-Aristides; de verdeeldheid der republikeinsche partij en de anarchie, welke met het uur den kop driester opsteekt; in één woord, de lange reeks van schandalen, waarvan wij den laatsten tijd getuigen moesten wezen

(1) Overgenomen uit de *Maasbode*, van J. S. Az.

FEUILLETON.

HET EINDE VAN THOMAS MORUS.

(Vervolg.)

De procureur was na de woorden van Morus als op zijn plaats genageld zonder te kunnen antwoorden, maar het woord *verraad* speelde op de lippen van alle rechters; de procureur wilde nu verder de jury van Morus' schuld overtuigen, en hij beriep zich op het getuigenis van Rish.

Rish stond van zijn zetel op, verscheen als getuige voor de balie en verklaarde, na eerst zijn hand te hebben opgeheven, dat Morus in den Tower, voor getuigen, de Parlements-acte over de geestelijke oppermacht des konings van onwettigheid had beschuldigd.

„Mijne heeren," riep Thomas Morus, tot zelfverdediging gebracht, nu uit, terwijl hij den goddeloozen Rish aanstaarde, „mijne heeren, als ik een man was om met den eed te spelen, dan ware ik niet hier op deze bank en belast met een beschuldiging der zwaarste soort. Mijnheer Rish! als hetgeen gij daar zegt, waar is, dan behoef ik nimmer het aanschijn van God te zien. Ach, mijnheer Rish, 't is eigenlijk mijn persoonlijk gevaar niet, dat mij zoo verschrikt, maar den meineed. Gij *moet* het immers wel weten, dat noch ik, noch iemand, u ooit aangezien heeft voor een man, wien men zulk vertrouwen zou schenken. Ik ken u sinds lang, sedert uw kindsheid. Eenmaal woonden wij in dezelfde parochie, en gij hadt toen reeds een kwaden naam; gij gingt algemeen door voor een man ter kwade faam en met een booze tong, dáár reeds en ook in den Tempel waar gij gewoond hebt. Denkt gij, heeren, dat ik mij, met die opinie over Rish's eer en waarheidsliefde, ooit aan hem zoude hebben toevertrouwd?

„Zoude ik aan Rish hebben gezegd, wat ik Zijne Majesteit en diens raadslieden verzweeg; ik beroep mij op u, mijne heeren, is dàt waarschijnlijk? En als zelfs dat onderhoud had plaats gehad in de termen, die Rish opgeeft, dan ware dat nog een geheim en een afzonderlijk gesprek en buiten eenige kwaadwilligheid of begeerte om den koning te beleedigen; en waar geen kwade bedoeling is, is geen wettelijk vergrijp. In elk geval, Mylords! kan ik niet denken, dat zoovele deugdzame bisschoppen, zooveel uitmuntende geleerde mannen en doctoren, als in het Parlement over de wet gestemd hebben, ooit een mensch met den dood hebben willen straffen, die zonder kwaadwilligheid handelt, waar dit woord kwaadwilligheid oproer moet beteekenen. Verstaat gij echter door kwaadwilligheid een dier lichtzinnigheden, zoo algemeen aan onze natuur, ja! wie zal zich bij zijn spreken daaraan onschuldig achten? Neen, dit woord „kwaadwilligheid", dat in de wet is opgenomen, kan niet anders beteekenen dan een voorafberaamd en onverdacht plan. Eindelijk, mijne heeren, vraag ik u, moet ik het u nog zeggen, dat al de goedheden, waarmeê Zijne Majesteit mij weleer zoo lang overlaadde, een bewijs moesten zijn der valsche beschuldiging, welke deze mensch tegen mij heeft ingebracht?"

Op dit oogenblik was Morus de schuldige niet meer maar Rish, die zich onder de blikken van Morus onrustig heen en weer bewoog; ten einde evenwel zijne beschuldiging gestand te doen, riep hij nu het getuigenis in van de mannen, die hem bij zijn bezoek in de gevangenis hadden vergezeld, en hij vroeg den rechters om deze mannen, Palmer en Southwell, onder eede te verhooren.

Palmer kwam nu voor en verklaarde, dat hij, in de gevangenis bezig zijnde om de boeken van Morus in te pakken, het gesprek van den gevangenen Morus met Rish niet had verstaan...

Southwell legde nagenoeg dezelfde verklaring af.

Daar het debat nu gesloten werd, stelde de opperrechter aan de jury de vragen voor: Is sir Thomas Morus schuldig aan hoogverraad jegens onzen koning en heer, door in een geest van kwaadwilligheid, stijfhoofdigheid en oproer den eed te hebben geweigerd, welken de koning hem vroeg in zijne hoedanigheid van opperste hoofd der Kerk? Vervolgens: Is sir Thomas Morus schuldig aan ongehoorzaamheid jegens het Parlement, hetwelk deze waardigheid aan onzen heer en meester heeft gegeven? De gezworenen, twaalf in getal, trokken zich, na die vragen te hebben gehoord, in de raadskamer terug.

Na een kwartier van beraadslaging keerden zij in de gerechtszaal weder en namen hunne plaatsen in. De groot-kanselier keerde zich naar

en waaraan, helaas! nog geen einde schijnt te komen, dit alles heeft een helder maar allertreurigst licht geworpen op den beklagenswaardigen toestand, waarin Frankrijk door de republiek gebracht is.

Het ligt allerminst in onze bedoeling, hier die lange rij van onverkwikkelijke en afzichtelijke tafereelen andermaal voor de oogen onzer lezers op te hangen. Wij behooren, gelukkig! niet tot hen, die met kwalijk verborgen leedvermaak Frankrijks schande en vernedering gadeslaan. Om meer dan ééne reden hebben wij de „oudste dochter der Katholieke Kerk", hebben wij „de Allerchristelijkste natie" van harte lief. Wij hebben haar lief om haar glorie- en luistervol verleden, omdat zij voor ons is: de eerbiedwaardige moeder van tallooze heiligen; ja, omdat zij, in betere dagen, steeds de standaarddraagster van ons H. Geloof en de heldhaftige voorvechster der onvervreemdbare rechten van den Apostolischen Stoel geweest is.

Veeleer behooren wij tot hen, die met den welsprekenden senator Chesnelong, in weerwil van al het *jammerlijke*, dat de onthullingen der jongste weken aan het licht brachten, nog *vertrouwen* stellen in Frankrijks toekomst. En men beschuldige ons niet aanstonds van „onverbeterlijk en overdreven optimisme", want ons *vertrouwen* is geenszins wat men noemt een „ijdele hoop"; het steunt, zooals wij zeiden, op Frankrijks glorievol verleden, waarin wij niet zonder grond een waarborg, ja, een onderpand meenen te vinden voor de toekomst; het steunt vooral op de onwederlegbare en *hoopvolle* waarheid, welke een geacht lid der rechtbank in de Fransche Kamer den republikeinen voor eenige dagen naar het hoofd slingerde, als hij met overtuiging en op een toon van diepe verontwaardiging over de uitspattingen van het *Wilsonisme* uitriep: "La République, ce n'est pas la France!" — Neen, de republiek is Frankrijk niet!

De republiek is de beul, Frankrijk het slachtoffer; de republiek is de snoode verleidster, Frankrijk de rampzalige verleide, de met schande beladen onteerde! Ongetwijfeld heeft Frankrijk in menig opzicht schuld en groote schuld, maar schuldiger dan haar slachtoffer is de verleidster. Deze verdient afschuw, gene medelijden. Frankrijk zucht, ja, kwijnt weg onder den looden schepter eener allernoodlottigste dwingelandij, eener tyrannie, welke in iedere minder krachtvolle natie reeds lang de laatste levenskrachten zou hebben uitgeput, de laatste levensvonken uitgedoofd. Maar trots deze uitmergelende slavernij verraadt ook het negentiende-eeuwsche Frankrijk nog altoos iets van den overvloed des levens van weleer. Ja, in weerwil van zijne tallooze afdwalingen en misslagen geeft het bij wijlen edele trekken van rechtvaardigheidszin en edelmoedigheid te bewonderen, en roept het ons somtijds onwillekeurig het beeld voor den geest der boetvaardige zondares, van wie de Goddelijke Meester zeide: „Haar wordt veel vergeven, omdat zij veel bemind heeft!"

En als wij nu in het licht dezer waarheden de schandelijke onthullingen der laatste weken, de jongste geschiedenis van Frankrijk beschouwen, dan krijgen deze feiten voor ons een geheel andere beteekenis dan sommigen er aan believen te geven.

Zonder twijfel spreken die allertreurigste gebeurtenissen een doemvonnis uit, maar dit vonnis treft Frankrijk niet; het treft alleen de republikeinsche Circe, die haar slachtoffer met volle teugen heeft doen drinken uit den zwijmelbeker der vrijheid, van den noodelijken tooverdrank, door hare hand bereid. Toch hebben deze feiten ook voor Frankrijk hunne beteekenis; spreken ze het vonnis uit over het republikeinsch wanbestuur, voor Frankrijk mogen ze gelden als een ondubbelzinnig onderpand van Gods vaderlijke goedheid maar te gelijk ook als een ernstige waarschuwing en welsprekende vingerwijzing voor de toekomst.

De aanhangers van Voltaire, Rousseau, Diderot, Holbach en Helvetius mogen vrij den spot drijven met hen, die naïef genoeg zijn te gelooven, dat er een God leeft, die de wereld bestiert; de rationalisten, materialisten en naturalisten onzer eeuw mogen zich in verwaten trots verstouten, het Godsbestuur over de wereld driestweg te loochenen, maar voor den onbevangen blik van den ernstigen en onpartijdigen geschiedvorscher kan het niet lang een geheim blijven, dat God somtijds op zulk eene onmiskenbare wijze ingrijpt in den stroom der wereldgebeurtenissen, dat al wie niet ziende blind wil blijven tegen wil en dank gedwongen wordt te erkennen: „Digitus Dei est hic!" — Hier vertoont zich de Vinger Gods.

Dit woord mag ook met het volste recht van de jongste gebeurtenissen in Frankrijk gelden. Ten spijt van alle voorzichtigheidsmaatregelen, welke Rouvier, Ferron, Gragnon en Goron getroffen hadden, om het schandaal Caffarel-Limouzin & Co. in het belang der republiek geheim te houden, werd het zaakje door de onbescheidenheid van de *XIX Siècle* en de onvoorzichtigheid van madame Limouzin ruchtbaar, en van stonde af kwam het eene schandaal na het andere aan het licht, en schijnt aan de onthullingen geen einde meer te zullen komen. Maar toen de republikeinen tot het inzicht kwamen, dat zij druk bezig waren met hun eigen kwaad te openbaren, en dat met al die onthullingen de Republiek in opspraak werd gebracht, veranderden zij eensklaps van taktiek en stelden alles in het werk, om de inmiddels voorgestelde en goedgekeurde parlementaire enquête, en met deze, de gansche schandaal-historie te „kanaliseeren."

(*Slot volgt.*)

NIEUWSBERICHTEN.

CURAÇAO.

Gouvernements-Besluiten.

Curaçao den 12 Januari 1888.

Bij Gouvernements-beschikking d. d. 13 Januari jl. No. 26, is:

1° benoemd tot lid der Schoolcommissie op Curaçao de heer *J. H. A. van Daalen*:

2° de Heer *J. H. Schotborgh*, aftredend lid der Schoolcommissie, dank betuigd voor de door hem als zoodanig bewezen diensten.

Bij Gouvernements-beschikking d. d. 13 Januari jl. No. 23 is aan de voor 1887 benoemde Commisie tot het afnemen van de in artt. 28, 32 en 45 van de onderwijs-verordening bedoelde examens, dank betuigd voor de door haar bewezen diensten, en tot het afnemen van die examens in dit jaar benoemd de Heeren *F. Agterberg*, *K. Bonsema*, *G. Borchert*, *H. Hamelberg*, *H. Haytink*, *A. Maane* en *M. Romein*.

Bij Gouvernents-beschikking d. d. 13 Januari jl. N° 14 is aan de Commisie tot het afnemen in 1887 van de examens bedoeld in art. 20 van de onderwijs-verordening, dank betuigd voor de door haar bewezen diensten, en tot het afnemen van die examens in dit jaar benoemd eene nieuwe Commissie, bestaande uit den Heer *E. D. E. van den Bossche*, lid der Schoolcommissie als Voorzitter, en uit den Heer *H. Haytink* en Mejuffrouw *M. E. Bruinier* als leden.

De Gouvernements Secretaris.
HELLMUND.

— Wij herrinneren de belanghebbenden nogmaals, dat na den 31n dezer maand, DINSDAG a. s., *geen* gelegenheid meer zal bestaan, om den kopere pasmunt bij den heer Koloniaal Ontvanger in te wisselen. Ook is die pasmunt na dien tijd niet meer ter betaling geldig.

— Latere berichten uit Aruba melden het overlijden van de weduwe, van wier gruwelijke mishandeling door twee tot dusver onbekende moordenaars, wij in ons vorig nummer hebben melding gemaakt.

Naar wij vernemen is in den loop dezer week, de Rechter-Commissaris, belast met de instructie van strafzaken bij het Hof van Justitie, naar dat eiland vertrokken om die zaak te onderzoeken.

— Volgens brieven uit La Guayra en Caracas van den 19 en 21 dezer was de Thermometer van Reaumur te La Guayra tot 8 en te Caracas tot 7 centigraad gedaald. De oudste bewoners kunnen zich niet herinneren zulk eene daling van den Thermometer te hebben beleefd.

De Cur. Ct.

NEDERLAND.

— Men schrijft uit Leiden aan de *N. R. Ct.*:

"Met de nieuwe grondwet is de politiek de studentenwereld binnengetreden. De student-kiezer kan er een nieuw type worden. Men zij echter voor tooneelen van verzet en oproer tegen de gestelde machten, gelijk warmbloediger muzenzonen van over de grenzen ons somtijds te zien geven, niet bevreesd. Onze nuchtere aard is waarborg tegen dergelijke buitensporigheden. Het kan alvast geen kwaad, dat de kweekelingen onzer hoogescholen hunne strijdlustigheid aan ernstiger zaken botvieren, dan haar in de kleine kibbelarijen binnen hun eigen maatschappijtje te toonen. Of de verschillende korpsen zich in groepen van bepaalde politieke kleur zullen splitsen, valt zeer te betwijfelen. Ten slotte zal eene nieuwe verkiezing voor den senaat of het bestuur der sociëteit de hoofden warmer maken dan de kansen van dezen of genen candidaat voor Tweede Kamer of Gemeenteraad.

Het is reeds gebleken dat het nieuwe artikel voor de kiesbevoegdheid vele quaestiën doet ontstaan. Het studentenweekblad *Minerva* wees in een artikel op eigenaardige moeilijkheden, die bij de toepassing der kieswet op de studentenwereld verrijzen. Het komt daar toch niet zelden voor dat b. v. twee studenten samen eene kamer bewonen. Is nu slechts één van deze kiezer? Of zijn zij het beiden, wanneer elk hunner aan huur een som betaalt, die gelijk staat aan de helft der huurwaarde van het gansche huis? Daar zij echter in den regel wel 1 of 2 slaapkamers zullen hebben, kan een van beiden als huurder van die slaapkamer(s) optreden.

Is het ook billijk, vraagt de *Minerva*, dat, waar studenten zoo vaak verhuizen, zij telkens hun kiesrecht niet kunnen uitoefenen, wanneer bij eene verkiezing zij nog geen 9 maanden op hunne kamers hebben gewoond?

Men zou de quæstie nog anders kunnen stellen en de uitsluiting van het kiesrecht zou er ongerijmd door worden. Het gebeurt dikwijls dat een student binnen hetzelfde huis van kamers verandert. Stel het geval dat hij op de 2de verdieping woont, *f* 250 huur betaalt en kiezer is. Nu daalt hij eene verdieping af, verwoont nu, laat het zijn *f* 300 — en — hij is vooreerst kiezer-af! Wie er lust in heeft, kan met eenige moeite meer dergelijke vraag-

---

het hoofd der jury en zeide: Is de aangeklaagde schuldig? „*Schuldig*," hernam het hoofd der jury en hield tegelijk de hand op het hart. Audley stond nu op om het vonnis voor te lezen, maar Morus weerhield hem.

„Mylord," zeide hij, „toen ik uw plaats bekleedde, was het gebruikelijk om aan den veroordeelde te vragen, of hij niets had in te brengen tegen de toepassing der wet."

„Wat hebt gij dan te zeggen?", hernam de kanselier vol schaamte.

„Mylords," zoo sprak nu sir Thomas, „de acte van het Parlement, krachtens welke ik veroordeeld ben, is tegenstrijdig met de wet van God en die der Kerk. De Kerk erkent geen enkel wereldsch vorst als haar opperhoofd; zij erkent alleen voor opperhoofd den souverein, die te Rome regeert en aan wien Christus Zijn gezag heeft overgedragen in den persoon van St. Petrus en de opvolgers diens Apostels. Ik voeg er bij, dat het Parlement van ons koninkrijk, dat slechts een klein deel is van het groote Christenrijk, het recht niet heeft om een wet te maken, die de inrichting der geheele Kerk schendt; zooals Londen, dat een deel is van den Staat, geen gezag hebben zou, om tegenover een Parlementswet een statuut te maken, ten einde heel het koninkrijk te binden. Overigens is uwe wet een aanslag op de vrijheden, op de statuten van ons koninkrijk en op de groote charta, (charta magna), waarin onder anderen deze woorden zijn geschreven: „De kerk van Engeland is vrij, zij heeft hare rechten en hare onschendbare vrijheden en wij willen dat die geëerbiedigd worden." De wet is dus tegenstrijdig met den eed dien Zijne Majesteit de Koning en zijne voorgangers, op den dag van hun zalving, hebben gezworen, en Engeland is, door de gehoorzaamheid aan den H. Stoel te weigeren, even schuldig, als het kind dat zijn vader weigert te gehoorzamen. Eveneens toch als Sint Paulus tot de geloovigen van Corinthe zeide: „Ik heb u op nieuw in Christus voortgebracht," evenzoo kon Paus Gregorius de Groote aan onze voorouders zeggen: Gij zijt mijne zonen, want ik heb u het eeuwige leven geschonken, en deze erfenis is verkieselijk boven die, welke een vader zijn kinderen volgens het vleesch achterlaat."

„Maar," zoo viel de lord-kanselier Morus in de rede: „al de Universiteiten, alle bisschoppen (1), alle geleerde mannen van het koninkrijk hebben den eed gedaan op de acte van het Parlement: ik verwonder mij dus, dat gij alleen in uwe opinie volhardt."

„En al was," hernam Morus, „het getal dezer universiteiten, dezer bisschoppen en dezer geleerden nog grooter, dan zie ik niet in, waarom ik niet in mijn gevoelen zou volharden. Ik tooh twijfel er niet aan, mijne heeren, of er zijn, zoowel in dit koninkrijk als in de geheele Christenheid, tienmaal meer geleerde en heilige personen, die mijne meeningen deelen; en hoeveel grooter is onder al de glorievolle leeraars en heiligen, die hierboven in den hemel heerschen, hoeveel grooter zeg ik, is onder hen het aantal van diegenen, die in deze zaak hetzelfde getuigenis zouden afleggen als ik. Waarom dus, Mylords, zou ik de stem van den oecumenischen raad der Christenheid niet stellen boven de stem van uwen nationalen raad?"

De lord-kanselier, die op deze vraag naar een antwoord zocht maar er geen vond, keerde zich naar den koninklijken opperrechter, om hem zijne meening over de procedure te vragen. „Bij Sint Gilliam, riep de opperrechter Fitz-James uit, als de wet van het Parlement wettig is, dan heeft het de gerechtelijke beschuldiging, op mijn geweten, niet aan volledigheid ontbroken."

„Gij verstaat het," zeide de kanselier, „gij hebt begrepen wat Mylord de opperrechter zeide: *Quid adhuc desideramus testimonium, reus est mortis.* (Wat zoeken wij nog naar getuigenis, hij is des doods schuldig). Audley haalde Caïphas woorden aan!

Met vaste stem sprak de kanselier nu het barbaarsche vonnis uit. Sir Thomas zal van Westminster worden gevoerd naar den Tower door William Kingston, den sherif; en van den Tower zal hij op een horde door de stad worden gesleept tot aan Tiburn, alwaar hij zal worden opgehangen en halfdood van de galg zal worden genomen, om onthoofd te worden; zijn ingewanden zullen in het vuur worden geworpen, en zijn lichaam zal in vier stukken worden gehouwen, die elk op een der hoofdpoorten der stad zullen geplaatst worden, en zijn hoofd zal op de Londensche brug worden tentoongesteld.

(*Wordt vervolgd.*)

(1) Hier loog de kanselier. Men denke aan Fisher en anderen.

punten opwerpen. Belangstellenden vinden de zaak in de *Minerva* van 1 December uitvoeriger behandeld.

Intusschen heeft de liberale kiesvereeniging *Algemeen belang* alhier zich reeds met eenige studenten in verbinding gesteld. In een twijfelachtig district als het Leidsche kunnen de stemmen der studenten wel eenig gewicht hebben. Men zal het vuur echter wel warm mogen stoken, wil het wat uitrichten. De studenten zijn het zeker niet, die het meest het nieuw geschonken kiesrecht op prijs stellen."

— Verlies van kiesrecht — door de liefde.

De heer A., een 30-jarig rijksambtenaar te 's-Gravenhage, bewoont sedert drie jaren gemeubileerde kamers ten huize eener respectable ontvangers-wed. en... haar dochter, de 25-jarige Mary, op wie de jonge man verliefd is geraakt. Dezer dagen heeft hij zich gedeclareerd en dus welvoeglijkshalve ook zijn huur opgezegd.

Maar nu is hij, volgens den heer Heemskerk zijn stemrecht ook kwijt.

Nu, in de eerste dagen is A. er totaal onverschillig voor; „Ik heb zooveel gewonnen, dat ik er gaarne dit luttele recht voor verlies," verzekert hij met een blik op zijn meisje.

Straks, als hij weer aan iets anders dan zijn Mary alleen kan denken, zal het hem toch duidelijk worden dat de additioneele artikelen der Grondwet op onbehoorlijke wijze de politieke gevolgen der liefde regelen en een ongeoorloofden tweestrijd in 't leven roepen tusschen de begrippen van fatsoen en burgerplicht.

Althans volgens de interpretatie van mr. Heemskerk. (*Vad.*)

—Door de afd. *Groningen* van den Ned. Bond voor algemeen kies- en stemrecht is de heer Domela Nieuwenhuis en door de afd. *Leeuwarden* zijn de heeren dr. Vitus Bruinsma te Leeuwarden, dr. J. M. Smit te Apeldoorn en dr. P. C. Frowein te Sneek candidaat voor de Tweede Kamer gesteld.

Ziedaar dus reeds vier socialistische candidaten!

— De Tweede Kamer is den 24n. December uiteengegaan en zal waarschijnlijk nog even in Februari bijeenkomen. In gesloten zitting is onderzocht hoe de 100 nieuwe leden plaats zullen kunnen vinden, waar nu slechts plaats is voor 97.

Na afdoening der begrooting heeft de Kamer een belangrijk besluit genomen. Het wetsontwerp werd aangenomen tot vrijstelling der grondbelasting van bijzondere scholen van vereenigingen die rechtspersoonlijkheid hebben, wat een niet onbelangrijke verlichting is.

— Het heeft Z. M. den Koning behaagd Hds. Kamerheer baron Van Brienen van de Groote Lindt te gelasten namens den Koning Z. H. den Paus op zijn feest geluk te wenschen en hem een eigenhandigen brief van Z. M. aan te bieden. De baron vertrok den 29 Dec. naar de H. Stad.

Deze daad, die den Koning en den Paus vereert, zal de Katholieken van Nederland, en niet minder die van onze kolonie, met levendige dankbaarheid jegens Z. M. vervullen.

— Bij de herstemming te Leiden voor een lid van de Tweede Kamer zijn uitgebracht 2076 stemmen, van onwaarde 25. Gekozen is de heer mr. P. L. F. Blussé (lib.) met 1113 stemmen; de heer mr. J. P. Smeele [Kath.] kreeg 938 stemmen.

Een zeker aantal anti-revolutionairen heeft dus op den liberalen candidaat gestemd.

BUITENLAND.

ITALIË. — Het schijnt, dat den heer Crispi nog niet genoeg door den heer Kalnoky de mantel is uitgeveegd. Volgens de *République Française* is hij nogmaals gaan bidden, dat de Oostenrijksche regeering, tenminste haren beambten belette, aan de manifestatiën ter gunste der wereldlijke macht des Pausen deel te nemen.

't Doet ons genoegen dit nieuwe verzoek van Crispi te kunnen vermelden; het is een bewijs dat de betrokken tegenstanders bevreesd voor die manifestatiën zijn, voorzeker tevens een bewijs voor haar belang. En de Oostenrijksche regeering zal zoo dwaas niet zijn, zich veel aan die lamentatiën van den eerw. Br. te storen, daarvan heeft Crispi den vorigen keer (zie "*Amigoe*" *van jl. Zaterdag*) een klinkend bewijs gehad. 't Is maar vreemd dat hij na zulke antwoorden voor de derde maal met hetzelfde voor den dag durft komen.

— Daar heeft Crispi *nog* een tik voor den neus gekregen, en wel van de Porte! Men weet, dat Italië immer op Tripoli zit te loeren. dat niet zeer vast onder de verzwakte hand van den Zieken Man ligt. Nu is de Fransche Commissie tot grensbepaling van Tunis volgens den zin der Italianen wat te dicht bij Tripoli gekomen, want er is meer kans om Turkije wat land te ontstelen dan Frankrijk, en de Italiaansche regeering kwam de Turksche zeer dienstvaardig van de nadering der Fransche Commissie verwittigen.

Het antwoord van de Porte was, dat Italië bedankt werd voor de mededeeling, maar dat het niets met de zaak te maken heeft; het is alleen eene quaestie tusschen Turkije en Frankrijk.

Die arme Crispi, hij kan deze mededeeling in den zak steken!

—De Moravische landdag heeft, op voorstel van den bisschop van Brunn, de resolutie aangenomen om een aanzienlijk persoon te belasten, met de gelukwenschen van het land bij gelegenheid van 's Pausen jubilé aan Z. H. aan te bieden. De resolutie werd met algemeene stemmen aangenomen. *Eén* liberal stemde tegen. Alle Israëlieten stemden voor.

—Ter gelegenheid van Kerstmis is de Paus gewoon jaarlijks eene gift af te zonderen voor de armen te Rome. Nu de Kerstmis samenviel met zijn jubileum heeft Z. H. de gift verhoogd en 140.000 lire voor de armen bestemd.

—De heer Friedmann, de vermaarde rabbijn van Sadagara, bijgenaamd de Paus der orthodoxe Israëlieten, heeft aan Z. H. ter gelegenheid van diens jubilé een ouden bijbel, rijk met kostbare gesteenten versierd, toegezonden.

—Een merkwaardige en treffende gift voor het Pauselijk jubileum is die van de 30.000 grijsaards, die in de 251 gestichten der Zusterkes der armen zijn opgenomen. Deze grijsaards hebben stuiver voor stuiver de som van 12.200 frcs. bijeengelegd. Bij die almoes hebben de 400 Zusters der armen, als vrucht van haar spaarpenningen, de som van 10.000 frcs. gevoegd.

FRANKRIJK.— President Carnot is Katholiek, of liever heet Katholiek, maar is zeer onverschillig in den godsdienst. Hetzij door zijn opvoeding, hetzij door zijn lateren omgang met ongeloovigen is hij thans waarschijnlijk deïst, d. w. z. iemand die wel aan God. maar niet aan de Openbaring gelooft. Hij is kortom iemand als de tegenwoordige lord-mayor van Londen.

Zijne echtgenoote daarentegen is geen naam-Katholieke. In de parochie van Chaillot staat de familie Carnot zeer goed aangeschreven; men ziet mevrouw Carnot en de kinderen geregeld ter kerk; ook geeft zij aan haar kinderen een zeer streng Katholieke opvoeding. Het is een nobele taak, die mevrouw Carnot thans te vervullen heeft; het is niet onmogelijk dat haar moedig en waardig voorbeeld groote diensten bewijze aan de algemeene belangen van Frankrijk.

— Betreffende het nieuwe Kabinet, wordt het volgende uit Parijs geschreven:

"Het vormen van een concentratie-ministerie, scheen tot de onmogelijkheden te behooren. Geen wonder dus dat noch Goblet, noch Fallières, noch Tirard er in geslaagd zijn zoodanig kabinet saam te stellen. Carnot heeft toen van dat plan afgezien, nam de zaak zelf in de handen, en heeft op zijn manier een ministerie gevormd, dat nu heet: een gematigd kabinet. Bij gebrek aan wat beters is de vroegere horlogemaker Tirard benoemd geworden tot president en aan het hoofd geplaatst van financiën. Dat nieuw gebreveteerd Staatsuurwerk zal waarschijnlijk niet lang loopen; op zeer weinige uitzonderingen na zijn de stukken ervan half versleten, en de nieuw aangebrachte zullen geen genoegzame veerkracht hebben om het geheel gaande te houden. Fallières, van het vorig kabinet, heeft justitie bekomen; Flourens heeft buitenlandsche zaken en Dautresme handel en nijverheid behouden; Sarrien van binnenlandsche zaken kent van vroeger het klappen der ministeriëele zweep, zoodat wij slechts vijf nieuwelingen aantreffen, namelijk generaal Logerot aan oorlog, een dapper militair maar misschien een niet even geschikt administrateur; de Mahy, afgevaardigde uit de koloniën, aan marine; Faye, president der linkerzijde van den Senaat, aan onderwijs en eerediensten, waar die als uitstekend rechtsgeleerde beter op zijn plaats zou zijn geweest aan justitie; Loubet, lid van den Senaat, aan openbare werken waarvan hij weinig of niets afweet; en eindelijk voor den landbouw, de afgevaardigde Viette, een der geestigste leden van de Kamer, in kwinkslagen zeer gevat, en die niet te veel zal zijn om in dit neerslachtig kabinet nu en dan eens den vroolijken toon te doen hooren.

— De werken aan den reusachtigen bouw van den basiliek van het H. Hart op den Montmartre te Parijs, worden met den meesten spoed voortgezet. Het koor is met groote tegels van Château-Landon bedekt: die tegels worden geschraagd door bogen van Envrille-steen, die vrij staan van het koorgewelf, dat door zulk een zwaren last misschien te veel gedrukt zou worden.

In de maand November jl. bedroegen de ontvangsten 77.489 frcs. en de uitgaven 18.557 frcs.

De geheele ontvangst bedraagt te zamen 18.853.667 frcs. en de uitgaven 18.361.679 frcs.

— Generaal Logerot, minister van Oorlog, heeft gelast om de order van Boulanger ter vervaardiging van Lebel-geweren, welke order generaal Ferron opgegeven heeft, spoedig ten uitvoer te brengen.

— Het schijnt, dat de jongste ongesteldheid van Keizerin Eugénie van zulk een ernstigen aard was, dat zij besloten heeft haar testament te maken. Zij laat geheel haar vermogen aan Prins Victor Napoleon, oudste zoon van prins Jerome en erfgenaam der Bonapartistische eischen.

— De heer Floquet heeft in de Kamer van afgevaardigden gezegd, dat, aangezien de politiek nu weinig belang voor de natie meebrengt, de Kamer zich met quaesties van financiën, nijverheid en koophandel moet bezig houden.

—De heer Tirard heeft, in antwoord op eene interpellatie van den afgevaardigde Basly, een voorstel bestreden, waarbij urgentie werd gevraagd voor eene motie ter verleening van amnestie aan de politieke veroordeelden De minister-president, verklaarde, dat ofschoon hij niet afkeerig is van goedertierendheid jegens die veroordeelden, hij niettemin eene volledige ammestie niet voorstaat.

De motie werd met 261 stemmen tegen 197 verworpen.

—Bij zijne aanstelling als voorzitter van den Senaat, waartoe hij herkozen is, zeide de heer Leroyer, dat de hervormingsmaatregelen, welke ingediend zullen worden, de aanhoudende veranderingen van ministerie verhinderen zullen. Hij meende, dat daardoor eene meer duurzame regeering verkregen kan worden.

—Grévy heeft een aanval van beroerte gehad. Tot den 16n dezer was hij nog lijdende.

BELGIË—De Vlaamsche beweging heeft den slag, dien zij in den laatsten tijd met Walen voerde, gewonnen. De bepaling, dat de officieren van het leger verplicht zijn eenige kennis van de Vlaamsche taal te bezitten, is in de wet opgenomen. Coremans, de kloeke Vlaamsche afgevaardigde, heeft dezen nieuwen parel aan zijne kroon gehecht, door het sedert wijftig jaar bestaande onrecht te doen verdwijnen.

Wat de meeste verwondering baart, is, dat er nog stijfhoofden genoeg in de Belgische Kamer van afgevaardigden waren, om den gezonden eisch te bestrijden, dat de officieren ook de taal zouden kennen van het grootste gedeelte der bevolking en dus ook van het leger. Maar de kloeke zonen van den Dietschen stam in het aangrenzend rijk strijden voor hunne zelfstandigheid, voor hunne taal. Het zal de laatste zege niet zijn, die zij bevochten hebben. Zij hebben thans reeds zooveel gewonnen, dat zij niet meer met zooveel kracht behoeven aan te dringen op het onderwijs der Nederlandsche taal in de atheneums, colleges en middelbare scholen. Leeren de Walen geen Vlaamsch: de militaire loopbaan is voor hen gesloten; de rechtsgeleerde loopbaan biedt hun geen kans tot vooruitkomen; de Vlamingen willen niet dat burgerlijke of ambtelijke betrekkingen in *hunne* streken worden vervuld door lieden, die de taal des volks niet verstaan.

ENGELAND.— De plechtige ontvangst van den hertog van Norfolk door den Paus en Zr. Hs. hof heeft den gunstigsten indruk in Engeland gemaakt. Zelfs ultra-conservatieve en ministeriëele bladen, zooals *Times* en *Standard*, drukken hierover hunne hoogste tevredenheid uit.

DUITSCHLAND.—Volgens een bericht uit Parijs heeft men eene samenzwering tegen het leven van den Kroonpins ontdekt.

RUSLAND.— De vrees voor eene vredebreuk verspreidt zich opnieuw, naar aanleiding van het stilzwijgen van den Czaar met betrekking tot de buitenlandsche en militaire aangelegenheden bij de opening van den Rijksraad, die op den 14n dezer plaats had. Dit stilzwijgen wordt in verband gebracht met het feit, dat de nieuwjaarsonderscheidingen alleen aan Panslavisten toegekend zijn geworden, en men beschouwt het als eene zegepraal van de oorlogspartij.

CURSO DI HISTORIA

SEGUN PROFESOR BROERE.

Den su profundo observacion filosóficonan, e professor católico, cual su nomber ta poné na cabez di e artículo-aki, ta tuma e misterio grandi di Santísima Trinidad como base di su ideanan, i é ta aplica e ideanan di un manera asina elocuente hasta riba cos di orden temporal, koe nos no por larga di haci nos lesadónan conocí coe su bunita pensamiento, principalmente awendia koe nos ta biba meimei di tantoe observacion racionalisia riba historia.

¿Kiko ta progreso natural di cada Reino ó sociedad histórico?

Broere ta responde: „Ora nos considera un Reino ó un sociedad histórico den su rasgo generalnan i separa e casualidadnan koe sa presenta, e Reino ó sociedad ordinariamente ta presenta na nos bista tres época diferente.

"Tin un época di heroismo, un época di excitacion i di esfuerzo di mas grandi, den cual sociedad ta haja i afirma su independencia.

"Tin un segunda época, koe ta nace for di e di promé, den cual como si e sociedad ta haja conocementoe di su idea nacional, koe a expresé den proporcion di su forza; e ora-ai é ta considera su proporcion di forza, é ta skirbi su lei constitucional i é ta propagué como berdad, di cual é ta biba.

"Tin un tercera época, den cual e poder, establecé manera ta bisá mas ariba, tumando su forza foi lei i lei recíprocamente tumando su reglanan foi forza, ta haci nace toer felicidad, toer bienestar i florecimiento, pa cual e sociedad ta accesible, cual su idea e ora-ai ta worde espresá biboe na toer lugá i individualisá di asina tantoe manera diferente, koe hende no por conta nan.

"Ai riba ta sigui por fin un época di prubamentoes, ordinariamente nacé for di e corrupcion, den cual muchoe felicidad a lastra. e socie-

dad, i anto un di dos ta sosode: ó e sociedad ta caba i bai na nada, ó e forzanan, koe tabata drumi den djé, ta worde excitá pa e prubamentoe na exprecion mas fuerte i mas elevá, i e círculo ta cuminsa di nobo, coe e diferencia solamente, koe awor é ta sosode di un manera mas desarrollá."

E mes orden, e mes épocanan profesor Broere ta mustra nos den historia di Hudioenan i di Iglesia.

Bao di opresion Israëlitanan a crece i bira un pueblo den Egipto, nan a pasa Mar Rojo i bai den desierto (1ª. época). Ai nan a ricibi lei (2ª. época). Por fin nan a haja nan den tera prometé, nan a partié bao di e diez-dos tribunan i nan a jega na nan florecimiento di mas grandi bao di David i Salomon (3ª. época).

Asina mes a sosode coe Iglesia. Den e forza, den e berdad, den e bida, koe ta distingui su tres épocanan, ta brilja: forza di Tata, sabiduría di Jioe i amor di Spiritu Santoe,

Promé el a pasa tres siglo di persecucion sangriento. Despues, foi tempoe di Constantino te na Carlos el Grande é mester a sostene su doctrina contra heregianan i prediké bao di pueblo hobennan di Europa.

Den Edad Media, foi Carlos el Grande te na Reforma, tempoe koe Estado, ciencia, arte, moral público i casero, fiesta i costumbre etc., tabata basá riba Cristianismo, — n'e tempoe-ai Iglesia a jega na su mas haltoe grandeza.

Aki naturalmente ta di observa, koe e distinccion no ta exclui, koe tambe den e promé época berdad tabata predicá, i koe no ta te den Edad Media e florecimiento a cuminsa. Den orden di bida di Iglesia tin unidad i distinccion.

Te asina aleuw ta Broere a papia. Nos ta mira anto, segun su observacion, koe Iglesia a pasa un be caba su época di grandeza i koe el a drenta e época di prubamentoe coe Reforma. Awor meste sosode un di dos: ó e sociedad-ai meste desaparece, ó e círculo, koe el a recorre meste cuminsa di nobo. Lo ke ta é di promé, ni un Catolica só lo opone, — é di promé ta imposible, pasobra hustamente aiden Iglesia ta diferente di toer institucion terrenal, koe é tin e promesa infalible di su Esposo: "porta ó poder nan di fierno lo no tin nunca poder contra dje;" riba destruccion anto nos no ta corda sikiera — ¿ Kiko lo sosode anto ? — No ta keda otro cos, es ta, si historia di mundoe no jega na su fin, — no ta keda otro cos sino repeticion di e círculo. Ni tampoco nos no por corda aki koe esai lo ta igual coe n' e curso di sucesonan, koe foi den toer siglonan koe a pasa, no a producí nada ; — com esai por ta posible, ni com esai por ta digno di Iglesia ? — No, repeticion di e tres épocanan lo ta cada be mas sorprendente i mas bunita.

Despues di bisa lo ke nos a caba di bisa, nos ta sigui coe gustoe sintimentoe di un otro profesor Catolica. Riba pregunta: ¿ Den ki época Iglesia ta awor ?, su respondi ta:

"Coe Reforma el a drenta un época di prubamentoe, den cual é mester a defende su existencia contra armanan di príncipe Protestantnan, contra filosofía di siglo XVIII i contra incredulidad di siglo XIX. No solamente el a keda existi, ma na e momento-aki é ta organisá di un manera mas fuerte koe nunca den tempoe koe a pasa.

"E promé época-ai — prueba di esai nos tin den violacion di Papa su propiedadnan den Italia i persecucion den Alemania — e promé época-ai no a pasa ainda, ma sinembargo Iglesia a drenta su segunda época caba, principalmente coe su Concilio Vaticano, i é ta predica berdad Cristiana na mundoe koe a bira incrédulo."

I en berdad, asina nos ta bisa aki, ¿com lo por tabata posible pa hende pone e proposicion-aki na duda: *Epoca di predicacion a cuminsa caba di un manera palpable ?* — Foi tempoe Papa Leon XIII a subi Silja di San Pedro, ¿ no tabata duná na mundoe un serie di prescripcion, di indicacion i di mehora, koe nacionnan a ricibi den nan coerazon i den nan alma ? Caminda Reforma coe su sensualismo a causa asina tanto destrucción, ai Papa Leon a predica penitencia ; caminda razon a lamta contra fé, ai el a mustra necesidad di armonia den fé i razon, principalmente manera esai ta declará pa Santo Tomás de Aquino ; caminda liberalismo, coe judanza di masonería, ta separa Estado foi Dios, ai Papa Leon a duna su célebre Enciclicanan contra Masonería i riba organizacion Cristiana di Estado. Si nos bisa ademas, koe persecucion den Alemania casi a caba, si, koe hasta contra hortamentoe di Papa-Rei su propiedadnan hopi boz no Catolica a lamta caba, hende lo reconoce fácilmente den senjalnan di tempoe, senjalnan di e promé época koe ta desaparece i di e segunda época koe ta bini adilanti coe forza.

I asina anto victoria mes lo por lamta toer momentoe na Oriente. Bien lo ta un poco tribí di nos di spera caba plena luz briljante di e tercera época, ma asina tantoe nos meste acepta di lo ke a sosode, koe nos, jioenan di siglo XIX, por spera caba un felicidad, algo igual na felicidad di rei Orientalnan. Un strea di e gran luz lo parce kizas den algun anja na nos bista ; Dios duna, koe e strea riba escudo di Papa Leon XIII ta e profecia di mas acerca !.

HONOR MUSTRA NA NOS OBISPO NOBO.

——o——

Después di su consagracion episcopal na Utrecht, Su Ilma : Monsenjor Joosten a bolbe bai na Nijmegen, na oenda é tabata prior di Pader Dominicanonan. Na su jegada aki henter clero a bai recibié na estacion di ferro-carril i companjé te na misa di San Dominico.

Bao di batimentoe di klok Su Ilma. a pasa den e caja na oenda e misa ta, i na porta principal é tabata recibi coe toer ceremonia i ai el a duna su promé bendicion. Henter e caja tabata adorná coe bandera i flor. Na porta di misa nan a sensia e principe nobo di Iglesia i el a besa boeki di Evangelio. Después, cantando psalmo *Lactatus sum* Monsenjor tabata hibá na triunfo na altá major, adorná coe toer luho pa e ocasion-ai, na oenda el a bendiciona un multitud grandi di crejente, koe a bin mustra nan estimacion pa e sacerdote koe a pasa hopi tempoe meimei di nan.

Estudiantenan di Colegio San Dominico tabata kier a mustra tambe nan respeto i estimacion pa Monsenjor Joosten. Pa nan recibí pader Joosten, pa promé be como obispo, é estudiantenan a hací toer nan esfuerzo pa duna nan fiesta un bista asina digno y luhoso posibel. Asina su Ilma. a drenta sala toer e estudiantenan ai cai na rudia pa ricibi su bendicion episcopal. Acompanjá di reverendo Pader Profesornan, Monsenjor Joosten a ocupa un trono toer adorná coe flor, koe nan a prepara pa nan fiesta. Na un banda di e trono tabatin Monsenjor Joosten su escudo i n'e otro banda escudo di San Dominico. Después di algun cantica di fiesta un di e estudiantenan a tuma palabra i duna Su Ilma. un „bon-biní" na nomber di toer. Recordando tantoe cuidao koe Monsenjor a tuma pa e colegio „San Dominico," e orador a gradicié i el a manifesta nan deseo koe Dios lo favorece Monsenjor Joosten coe Su bendicion den su apostolado na Curaçao.

Coe algun palabra nacé di coerazon Su Ilma. a gradící e estudiantenan i el a jama bendicion di Dios riba nan i nan estudio.

Dia 29 di December Monsenjor Joosten a sali foi Hoelanda pa Roma, di oenda, despues di resa riba graf di Apostelnan lo e bai barca na Amsterdam coe destino pa nos isla.

CENT DI KOPER.

Nos ta recorda toer hende, koe despues di Dia Martis koe ta bini, e centnan di koper, koe te awor ta na circulacion, lo no pasa mas. Te e dia-ai toer hende tin ocasion pa bai troca nan na kantor di Sr. Ollivier, Koloniaal Ontvanger. Despues di Dia Martis gobierno lo no recibi sino e cent nobonan di brons.

Met de Amerikaansche boot *Caracas*, heden morgen alhier aangekomen, ontvingen wij het treurige bericht van het overlijden van den HoogEdelGestrengen Heer Mr. **J. P. Smeele,** Procureur-Generaal bij het Gerechtshof te Curaçao, Ridder der Orde van den Nederlandschen Leeuw enz. en Oud Lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

Eene snel toenemende ongesteldheid maakte onverwacht, op den 5n dezer maand, een einde aan dat zoo dierbaar leven, in den ouderdom van bijna 56 jaren.
